

[Miten mä kadotin itteni](#)

Sanon ihan aluks, että oon kirjottanu tänne ennenkin, mutta aattelin kirjottaa uudellee, koska tuntuu hyvält päästä purkaa tätä jonneki. Mulla on masennus ja ahistus. Niit ei oo diaknosoitu enkä oo kertonu vanhemmille, koska pelkään kertoa niille(koska pelkään, että sillo ne alkaa huolehtii must ihan sikana enkä enää saa olla omas rauhas. Toisin sanoen menetän yksityisyyteni.) Ja tiian, että mulla on masennus ja ahistus, koska iha hirveen monesti oon halunnu vaa kuolla. Lähtee täst maailmast pois. Ja kouluu meneminen ahistaa ja muitten ihmisten tapaaminen ahistaa. Joten joo. Mä en viiltele. Ainakaa viel. Oon kokeillu parikertaa kynsil tai jollai muulla vähän teräväl, mutta en uskalla tehdä enempää, koska jos joku huomaa ni mä oon mennyttä.

Ja otsikkoon liittyen. Ihan sanatarkasti oon kadottanu itteni, koska tuntuu, että en enää tunne itseäni. Must tuntuu, että mä vaa oon nukke tän maailman päällä. Päiväst toiseen mä vaan teen sen mitä pitää. Pidän tunteet piilos, jotta kukaan ei sais tietää. Aamul herään ja meen kouluu. Kuolus vaa meen muitte mukana tunnilt toiselle. Joka hetki toivoen, että pääsisin jo kotiin. Mul on kyllä pari kaverii, mut oon alkanu etäännytty niist ku tää on menny vaa pahempaa päin. Jopa siit tärkeimmäst, joka tietää tästä, koska oon kertonu sille.

Mä oon luultavasti mun luokan rumin ja oudoin, koska oon isokokosempi ku suurin osa meidän luokan tyttöist ja mun hiukset ja naama on tosi rumat. Eikä mitkää vaatteet tunnu sopivan mun päälle. Joka kerta ku katon peiliin nään siel iha hirveen ruman ja ison peikon. Oon alkanu syödä koulus vähemmän siin toivos, että laihduttaisin edes sen verran, että olisin siedettävän näkönen. Välil syön tuskii mitää koulus. Tähän viel plussaks, että oon iha sika laiska enkä urheile.

Mä pidän jopa talvisin koulus takkii auki, koska ku se on kiinni se näyttää iha hirveelt mun pääl. Kotona se tietenki on auki, jotta kukaa ei epäilis mitää. Mä oon koulus ja kotona ihan erilainen ihminen. Ja ainii. Mistä tää kaikki alko. Ku menin kakkosluokalle mun perhe muutti uuteen paikkaan. Nyt asutaan maalla. Kaukana kaikista muista mulle tärkeistä ihmisistä.(okei en haluis ees asuu missää isos kaupungis) kakkosel nelosel mä olin yksin mul ei ollu kavereit. Aloin muuttaa itteeni. Kolmosel ja nelosel mua kiusattiin, koska olin lihava, ruma ja mul ei ollu kavereit.(myöhemmin sain tietää, että muut oppilaat oli kyl huomannu sen, mutta ne ei ollu uskaltanu puuttua siihe.) Lopulta sain jonkinlaisen kaverin, joka meni sanomaan kiusaamisesta opettajalle. Niin kiusaaminen loppui. Olen tälle kaverialle todella kiitollinen, koska itse en silloin en uskaltanu puuttua asiaan itse. Vitosella ja kutosella sain taas jonkinlaisia kavereita, mutta edelleen tuntui etten ole tarpeeksi hyvä joten yritin taas muuttaa itseäni. Persoonallisuutta myöten. Näin persoonallisuuteni heitteli hikestä jonkinlaiseen kovikseen ja siitä hissukkaan ja outolintuun. Nyt kasilla ollessani en enää tiedä millainen olin alunperin tai millainen persoonallisuus minulle sopisi. Ja juuri tämän kaiken takia mä oon nyt jumissa mun omassa elämässäni, joka tuntuu sortuvan mun omiin käsiini.

Mä haluan löytää itteni. Haluan parantuu masennuksest ja ahistuksest. Haluan olla hyvä ihminen. ?

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2021/miten-ma-kadotin-itteni>